

Datum van inontvangstneming : 18/09/2018

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-508/18 - 1

Zaak C-508/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Indieningsdatum:

6 augustus 2018

Verwijzende rechter:

Supreme Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 juli 2018

Verzoeker/geïntimeerde:

Minister for Justice and Equality

Verweerder/appellant:

OG

SUPREME COURT

[OMISSIS]

In de zaak betreffende de European Arrest Warrant Act 2003 (zoals gewijzigd)

Tussen:

Minister for Justice and Equality

verzoeker/geïntimeerde

en

OG

verweerder/appellant

NL

Tussentijdse beslissing van de Supreme Court tot voorlegging van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, gegeven door rechter Finlay Geoghegan op 31 juli 2018 [OR.2]

1. De Supreme Court (hoogste rechterlijke instantie, Ierland) behandelt het hoger beroep in deze zaak tezamen met het hoger beroep van PF [OMISSIS]. De in dit hoger beroep aan de orde zijnde kwestie is eveneens of de uitvaardigende rechterlijke autoriteit een rechterlijke autoriteit is als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (hierna: „kaderbesluit”).

1.1 De Supreme Court heeft beslist dat zij op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) ertoe is gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing, teneinde uitspraak te kunnen doen over het hoger beroep in deze zaak. Zij verzoekt het Hof om deze verwijzing te mogen koppelen aan de verwijzing in de zaak van het hoger beroep van PF en is niet voornemens al hetgeen te herhalen dat in het kader van dat hoger beroep is vermeld inzake het toepasselijke Unierecht of nationaal recht.

2. Voorwerp van het geschil

2.1 Op grond van een Europees aanhoudingsbevel (hierna: „EAB”) dat werd uitgevaardigd op 13 mei 2016, verzoekt het bureau van de officier van justitie bij het Landgericht Lübeck (regionale rechter, Duitsland) (hierna: „bureau van de officier van justitie Lübeck”) om overlevering van OG. Om die overlevering wordt verzocht ter fine van vervolging voor een strafbaar feit dat OG beweerdelijk heeft begaan in 1995 en dat volgens de officier van justitie kwalificeert als „moord en doodslag, zware mishandeling”. OG is volgens dat EAB een Litouws burger die woonachtig is in Ierland.

2.2 OG maakte bij de High Court (rechter in eerste aanleg, Ierland) bezwaar tegen zijn overlevering op een aantal gronden, die allemaal werden verworpen. De grond van bezwaar die voor het geschil in hoger beroep bij de Supreme Court ter zake doet, is het argument volgens hetwelk de officier van justitie Lübeck geen „rechterlijke autoriteit” is als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit en dus ook niet in de zin van de Ierse European Arrest Warrant Act 2003 (wet van 2003 inzake het Europees aanhoudingsbevel). [OR.3]

2.3 Ter ondersteuning van dat argument werden er twee beëdigde verklaringen neergelegd van [naam van advocaat], een gekwalificeerde Duitse advocaat met een doctoraatstitel in strafrecht en een aan de University of London behaalde master in Europees recht. Een van deze verklaringen omvatte een deskundigenverslag van [naam van advocaat] waarin onder meer de bevoegdheid van de officier van justitie Lübeck als uitvaardigende rechterlijke autoriteit werd onderzocht. Daarnaast werd de juistheid geattesteerd van de Engelse vertaling van een aantal paragrafen van titel X van de wet betreffende de rechterlijke organisatie

(Gerichtsverfassungsgesetz; hierna: „GVG”). [naam van advocaat] gaf de volgende toelichting bij de positie van de officier van justitie:

“(a) De bevoegdheid om als uitvaardigende autoriteit van het bevel op te treden

Deze vraag is een zaak van Unierecht, dat de nationale rechters moeten toepassen.

De officier van justitie Lübeck wordt volgens het Duitse recht niet geacht deel uit te maken van het rechterlijk korps in Duitsland in die zin dat hij niet de status geniet van een autonome of onafhankelijke rechterlijke instantie.

De officier van justitie is een officier die onder het gezag staat van de procureur-generaal, die rapporteert aan en onderworpen is aan de instructies van de minister van Justitie, die zelf een politiek ambt bekleedt (§§ 146, 147 GVG). Deze positie die hij inneemt binnen een administratieve hiërarchie onder politieke leiding, zet de deur open voor politieke inmenging in de overleveringsprocedures.

Op grond van het Duitse recht heeft de officier van justitie onder voorbehoud van urgente omstandigheden niet de bevoegdheid van een rechterlijke autoriteit om de inhechtenisneming of aanhouding van een persoon in Duitsland te gelasten. Het gelasten van een inhechtenisneming of aanhouding behoort uitsluitend tot de taken van een rechter. De officier van justitie dient voor een aanhoudingsbevel in Duitsland een verzoek in te dienen bij het respectievelijke gerecht of de respectievelijke rechter.

De officier van justitie kan zelf geen aanhoudingsbevel uitvaardigen in Duitsland. Wel valt de tenuitvoerlegging van een door een rechter uitgevaardigd aanhoudingsbevel onder zijn verantwoordelijkheid en kan hij beslissen of, wanneer en hoe hij dat doet.

Aangezien een nationaal aanhoudingsbevel was uitgevaardigd, had de officier van justitie in casu geen enkele reden om bij de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel de zaak voor goedkeuring of toezicht voor te leggen aan een rechter.

Bij de uitvaardiging van het EAB betreffende onze cliënt is er noch van een Duits gerecht noch van een Duitse rechter een tussenkomst geweest. **[OR.4]**

Op grond daarvan kan dus wel worden gesteld dat er geen tussenkomst is geweest van een rechterlijke autoriteit als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van [overlevering] tussen de lidstaten.

Het EAB verwijst naar het door de Duitse rechter uitgevaardigde nationaal aanhoudingsbevel waaraan het zijn rechtskracht zou ontlenen.”

2.4 De paragrafen van het GVG waarnaar [naam van advocaat] verwijst en waarop OG zich beroept in zijn betoog, omvatten:

„§ 146

De officieren van het openbaar ministerie dienen de officiële instructies van hun leidinggevenden in acht te nemen.

§ 147

Het recht van toezicht en leiding ligt in handen van:

1. de federale minister van Justitie, wat betreft de federale procureur-generaal en de federale aanklagers;
2. het deelstaatagentschap voor de rechtsbedeling, wat betreft al de officieren die behoren tot het openbaar ministerie van de betrokken deelstaat;
3. de hoogste officier in rang van het openbaar ministerie bij de hogere regionale gerechten en de deelstaatrechten, wat betreft al de officieren die behoren tot het openbaar ministerie verbonden aan hun respectievelijke rechtsgebied.”

„§ 150

Het openbaar ministerie treedt onafhankelijk op ten opzichte van de gerechten bij de uitoefening van zijn officiële taken.

§ 151

De officieren van justitie mogen geen gerechtelijke taken op zich nemen. Evenmin mogen zij het toezicht op de rechters krijgen toegewezen.”

2.5 Overeenkomstig section 20 van de European Arrest Warrant Act van 2003 verzocht de High Court de officier van justitie Lübeck via de centrale autoriteit voor Ierland om aanvullende gegevens met betrekking tot de bewijsstukken van [naam van advocaat] en verklaarde zij: **[OR.5]**

“Namens de gezochte persoon OG werden bewijsstukken voorgelegd waarin wordt gesteld dat de officier van justitie Lübeck niet onafhankelijk is van de minister van Justitie en niet kan worden beschouwd als rechterlijke autoriteit in de zin van het kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad. Gelieve mij uw mening te laten weten over deze stelling. Dit verzoek om gegevens kadert in de recente rechtspraak van het HvJ waarin criteria werden vastgelegd ter onderscheiding van een rechterlijke autoriteit [zaak Poltorak (C-452/16 PPU) en zaak Özçelik (C-453/16 PPU)].”

2.6 De High Court ontving van het bureau van de officier van justitie Lübeck een uitgebreid antwoord (met een vertaling) d.d. 8 december [2016]. In dat antwoord wordt verwezen naar de uitspraken in de zaken Poltorak (C-452/16 PPU) en Özçelik (C-453/16 PPU) en vervolgens wordt in antwoord op het door [naam van advocaat] verstrekte advies de status van het Duitse openbaar ministerie erin behandeld:

„Volgens dit advies mag de vraag tot welke openbare dienst het instituut van het ‚openbaar ministerie‘ behoort, slechts een ondergeschikte rol spelen. De grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland bevat geen regeling van het openbaar ministerie. In artikel 92 van de grondwet wordt enkel gedecreteerd dat de rechterlijke macht is toevertrouwd aan de rechters; zij wordt uitgeoefend door het federaal grondwettelijk hof, de in de grondwet genoemde federale gerechten en de deelstaatgerechten. Het openbaar ministerie wordt erkend als een instituut sui generis en vormt een verbindingsschakel tussen de uitvoerende macht en de rechterlijke macht. Het Duitse openbaar ministerie houdt zich niet bezig met het ‚toepassen‘ van federale en deelstaatwetgeving en evenmin met het louter ‚uitvoeren‘ ervan zoals een pure uitvoerende taak wordt uitgeoefend zonder eigen besluitvormingsbevoegdheid, maar bereidt de rechtspleging door de rechters voor; functioneel maakt het derhalve deel uit van de rechterlijke macht. Net zoals een gerecht vormt het een orgaan van het strafrechtelijk apparaat [arrest van het Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken) van 14 juli 1971-3 StR 73/71] en moet het de vervolging op zich nemen en deelnemen aan strafprocedures. Het openbare ministerie is verantwoordelijk voor het feit dat onderzoeksprocedures rechtsgeldig en regelmatig verlopen maar tevens dat er voldoende zorg aan wordt besteed en dat zij snel worden uitgevoerd. Inzake procedures voor de strafrechter effent het openbare ministerie het pad opdat de rechterlijke macht zou kunnen worden uitgeoefend (onderzoeksprocedures, inbeschuldigingstelling); zij ondersteunen de rechters in de uitoefening van hun rechterlijke macht en zorgen voor de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen. In Duitsland heeft het openbare ministerie het alleenrecht om personen in beschuldiging te stellen. Anders dan Duitse rechters beschikt het over het initiatiefrecht om onderzoeksprocedures op te starten. In zijn arrest van 5 mei 2015 (2 BvL 17/09 ua) verklaart het Bundesverfassungsgericht (federaal grondwettelijk hof, Duitsland) inzake de rol van het openbaar ministerie in Duitsland onder meer het volgende: *‚het openbaar ministerie maakt deel uit van de openbare dienst en vormt tegelijkertijd een noodzakelijk orgaan van het strafrechtelijk apparaat [...]. Dankzij zijn [OR.6] verplichte onpartijdigheid [§ 160, lid 2, van de Strafprozeßordnung (Duits wetboek van strafvordering) geldt het als de hoeder van de rechtsstaat en staat het garant voor een rechtsgeldig procesverloop; als verantwoordelijke voor het instellen van vervolging zorgt het voor een doeltreffende rechtsbedeling in strafzaken. Het openbaar ministerie speelt niet enkel een belangrijke rol bij de behandeling van het hoofdgeding in eerste aanleg maar tevens in het kader van de beroepsprocedures [...]. Als ‚hoeder van het recht‘ moet het erop toezien dat*

in het kader van strafprocedures de grondwetsbepalingen worden nageleefd [...]’ Op die manier werd aan het openbaar ministerie volgens het Bundesverfassungsgericht een *‘bijzondere positie [toegekend] binnen de constitutionele structuur’*. Daarvan getuigt het feit dat in het GVG met §§ 141 tot en met 152 een volledige titel wordt gewijd aan de bevoegdheden van het openbaar ministerie. Volgens het arrest van het Bundesverfassungsgericht van 19 maart 1959 (1 BvR 295/58) zit het openbaar ministerie vanwege zijn rol ingebed in de rechterlijke macht *‘waarvan het integraal deel uitmaakt, in het bijzonder in een rechtsstaat. Het openbaar ministerie en de rechters zorgen samen voor de „rechtsbedeling” [...]’*.

Wat de vraag betreft hoe het bureau van de officier van justitie Lübeck zich verhoudt tot het ministerie van Justitie van Schleswig-Holstein, wordt specifiek gewezen op het feit dat dat ministerie niet bevoegd is om instructies te geven aan het bureau van de officier van justitie Lübeck. Volgens § 146 GVG dienen officieren van het openbaar ministerie wel degelijk de dienstinstructies van hun leidinggevenden in acht te nemen. Het is dus de procureur-generaal (het openbaar ministerie bij het hoger regionaal gerecht van Schleswig-Holstein) die het voorzitterschap waarneemt van de bureaus van de officier van justitie in Schleswig-Holstein, die bevoegd is – en niet het ministerie van Justitie – om instructies te geven aan de hoofdofficier van justitie van het bureau van de officier van justitie Lübeck. Inhoudelijk wordt de bevoegdheid om instructies te geven volgens artikel 20, lid 3, van de grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland begrensd door „wet en recht”; met de wet strijdige opdrachten zijn dus niet toegestaan. Voorts volgt uit het beginsel van de rechtsstaat dat het voor de officier van justitie geldende legaliteitsbeginsel (§ 152, lid 2, van de Duitse Strafprozeßordnung) in acht moet worden genomen. Het ministerie van Justitie zou inderdaad van een zogenoemd extern instructierecht kunnen gebruikmaken ten overstaan van de procureur-generaal; het zou evenwel de voornoemde grenzen van dat instructierecht moeten in acht nemen. Teneinde de inachtneming van die grenzen te kunnen waarborgen, moet het ministerie van Justitie volgens de „wet van 14 oktober 2014 inzake de totstandbrenging van transparantie bij politieke instructies aan officieren van het openbaar ministerie” de voorzitter van het deelstaatsparlement (Landtag) in Schleswig-Holstein, en dus de wetgevende macht, op de hoogte brengen van het feit dat het voornemens is van zijn instructierecht ten overstaan van de procureur-generaal gebruik te maken.

Wat betreft het onderhavige geding tegen de betrokken persoon OG, moet evenwel worden onderstreept dat daarin op geen enkel moment sprake is geweest van een instructie die het ministerie [OR.7] van Justitie aan de procureur-generaal zou hebben gegeven of de procureur-generaal aan de hoofdofficier van justitie van het bureau van de officier van justitie Lübeck.”

2.7 De kennisgeving die de Bondsrepubliek Duitsland heeft gedaan op grond van artikel 34, lid 2, van het kaderbesluit, was eveneens als bewijsstuk voorgelegd aan de High Court. De kennisgeving bevat de volgende toelichting:

„Betreffende artikel 6, lid 3, van het kaderbesluit: de bevoegde rechterlijke autoriteiten als bedoeld in artikel 6 zijn de ministeries van Justitie van de Bondsrepubliek en van de deelstaten. In beginsel hebben deze de uitoefening van de uit het kaderbesluit voortvloeiende bevoegdheid om uitgaande verzoeken in te dienen (artikel 6, lid 1), overgedragen aan het openbaar ministerie van de deelstaten en aan de deelstaatsrechten, en de bevoegdheid om inkomende verzoeken te behandelen (artikel 6, lid 2), aan de procureurs-generaal van de deelstaten.”

2.8 De belangrijkste namens OG bij de High Court ingediende opmerking steunt op de stelling dat de officier van justitie Lübeck niet onafhankelijk is van de uitvoerende macht. Volgens die stelling maakt hij geen deel uit van het rechterlijk corps maar is hij wel een officier die onder gezag staat van de procureur-generaal die zelf rapporteert aan de minister van Justitie van wie hij de instructies moet volgen. Eveneens wordt aangevoerd dat de officier van justitie Lübeck niet deelneemt aan de rechtsbedeling zoals dat vereist is om te kwalificeren als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit. Volgens dat betoog volstond dat als bewijs om overeenkomstig het arrest van de Supreme Court in de zaak Minister for Justice and Equality (minister van Justitie en Gelijke Kansen) tegen McArdle en Minister for Justice and Equality tegen Brunnell (2015, IESC 56) het vermoeden te weerleggen dat de officier van justitie Lübeck kwalificeert als rechterlijke autoriteit.

2.9 De High Court verwierp in haar beslissing van 20 maart 2017 (2017, IEHC 231) de stelling als zou op grond van de overgelegde bewijsstukken het vermoeden worden weerlegd dat de officier van justitie Lübeck als rechterlijke autoriteit kwalificeert in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit. Inzake de onafhankelijkheidskwesie steunde de High [OR.8] Court zich op het feit dat het ministerie van Justitie in verband met deze zaak geen instructies had gegeven aan de procureur-generaal en dat deze laatste ter zake evenmin instructies had gegeven aan de hoofdofficier van justitie van het bureau van de officier van justitie Lübeck. De zittingsrechter had zich ervan vergewist dat het Duitse recht voorzag in de onafhankelijkheid van de officier van justitie en dat de uitvoerende macht zich slechts in uitzonderlijke omstandigheden, waarvoor een systeem van controlemechanismen was ingesteld, kon mengen in de beslissingen van de officier van justitie.

2.10 Door het namens OG gemaakte bezwaar te verwerpen, heeft de High Court als het te hanteren criterium onderschreven dat het openbaar ministerie onafhankelijk moet zijn van de uitvoerende macht en moet deelnemen aan de rechtsbedeling. Zij gaf toestemming om beroep in te stellen met betrekking tot haar beslissing dat de officier van justitie Lübeck een uitvaardigende rechterlijke

autoriteit was als bedoeld in het kaderbesluit en de European Arrest Warrant Act 2003, zoals gewijzigd.

2.11 De Court of Appeal (rechter in tweede aanleg, Ierland) behandelde dit beroep tezamen met het beroep in de zaak Minister for Justice and Equality tegen PF. In haar arrest ([2017 IECA 266]) bevestigde zij de beslissing van de High Court. Inzake de onafhankelijkheidskwestie hanteerde zij het criterium van „functionele onafhankelijkheid” en „de facto onafhankelijk functioneren”, daarbij steunend op de benadering die Lord Dyson heeft toegepast in de zaak Assange tegen Swedish Prosecution Authority (nrs. 1 en 2, 2012, 2 AC 471), waarin hij heeft opgemerkt in punt 153 van het arrest:

„[...] ik ben geneigd te denken dat een uitvaardigende rechterlijke autoriteit zich wezenlijk moet kenmerken als een autoriteit die ten opzichte van de uitvoerende macht functionele (maar niet noodzakelijk institutionele) onafhankelijkheid geniet. Zoals wij hebben vastgesteld, had het kaderbesluit fundamenteel tot doel om in plaats van een gepolitiseerde procedure een niet-gepolitiseerde procedure tot stand te brengen. Dat was enkel mogelijk indien het nieuwe ‚gejuridiseerd’ systeem in handen zou komen van personen die de facto onafhankelijk konden functioneren ten opzichte van de uitvoerende macht [...]” [OR.9]

3. Toepasselijke nationale wetsbepalingen

3.1 Voor deze verwijzing gelden dezelfde toepasselijke nationale wetsbepalingen en rechtspraak als voor de verwijzing in de zaak Minister for Justice and Equality tegen PF en deze worden hier dan ook niet hernomen.

4. Beoordeling van de bewijstukken

4.1 Volgens de Supreme Court heeft de High Court in deze zaak de uitvaardigende rechterlijke autoriteit om de juiste aanvullende gegevens verzocht die zij ook heeft verkregen en moet de beslissing inzake de overlevering worden gegeven op basis van het deskundigenbewijs van [naam van advocaat] en de aanvullende gegevens die het bureau van de officier van justitie Lübeck heeft verstrekt. Mogelijk volstaan dergelijke gegevens voor de Ierse rechters om zich niet langer te verlaten op het vermoeden dat de officier van justitie Lübeck kwalificeert als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit en daarover moeten zij zich uitspreken vooraleer OG wordt overgeleverd.

4.2 Inzake de onafhankelijkheidskwestie is de Supreme Court van oordeel dat uit de bewijstukken blijkt dat het bureau van de officier van justitie Lübeck in de Duitse rechtsorde kan worden aangestuurd door of instructies kan krijgen van de procureur-generaal van het openbaar ministerie (het openbaar ministerie bij het hogere regionale gerecht van Schleswig-Holstein) die op zijn beurt kan worden

aangestuurd door of instructies kan krijgen van het ministerie van Justitie van Schleswig-Holstein. Die aansturing dient rechtmatig te zijn en er dient kennis van te worden gegeven aan de voorzitter van het deelstaatparlement van Schleswig-Holstein. Uit de bewijsstukken blijkt niet dat van dergelijke aansturing sprake was in het kader van het EAB voor de overlevering van OG. **[OR.10]**

4.3 Het is niet zo eenvoudig om conclusies te trekken met betrekking tot de rol die de officier van justitie Lübeck speelt bij de rechtsbedeling in Duitsland, wat ten dele te wijten is aan de uiteenlopende Engelse terminologie die wordt gehanteerd door [naam van advocaat] en aan de Engelse vertaling van de door het bureau van de officier van justitie Lübeck verstrekte gegevens. Onder dat voorbehoud gaat de rol van de officier van justitie Lübeck volgens de Supreme Court niet verder dan onderzoeken opstarten en voeren en ervoor zorgen dat deze rechtsgeldig verlopen, verdachten in staat van beschuldiging stellen, rechterlijke beslissingen ten uitvoer leggen, bij de gerechten vervolging instellen wegens strafbare feiten en optreden in beroepsprocedures. Ook blijkt dat de officier van justitie dient te getuigen van onpartijdigheid. De Supreme Court stelt vast dat de officier van justitie geen nationale aanhoudingsbevelen uitvaardigt, wat in Duitsland een taak is die wordt voorbehouden aan de rechter. De Supreme Court merkt op dat het openbaar ministerie overeenkomstig §§ 150 en 151 GVG onafhankelijk optreedt ten opzichte van de gerechten en geen rechterlijke taken op zich mag nemen.

5. Verwijzingsgronden

5.1 De Supreme Court steunt zich op hetgeen is vermeld in de verwijzingszaak PF met betrekking tot de arresten van het Hof van Justitie in de zaken Poltorak (C-452/16 PPU), Özçelik (C-453/16 PPU), Kovalkovas (C-477/16 PPU) en Kossowski (C-486/14) en de ter zake genomen conclusies van de advocaten-generaal en op de beginselen die daaruit voortvloeien.

5.2 De Supreme Court is er niet van overtuigd dat de officier van justitie in Lübeck op grond van de bewijsstukken en de daarin opgenomen gegevens voldoet aan het onafhankelijkheids criterium dan wel aan het criterium van deelname aan de rechtsbedeling om overeenkomstig die uitspraken te kunnen kwalificeren als rechterlijke autoriteit. **[OR.11]**

5.3 De Supreme Court heeft in het bijzonder aandacht voor de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak Poltorak dat een rechterlijke autoriteit onafhankelijk moet zijn van de uitvoerende macht. Die uitspraak vloeit voort uit de algemeen erkende scheiding tussen de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht. Voorts stelt de Supreme Court het belang vast dat het Hof hecht aan de onafhankelijkheid van rechters in de punten 63 en 64 van het arrest LM (C-216/18 PPU). Het institutionele kader voor het openbaar ministerie in Duitsland is blijkbaar dusdanig dat de officier van justitie Lübeck uiteindelijk institutioneel – weliswaar indirect – wordt aangestuurd door of instructies ontvangt van de

uitvoerende macht. De Supreme Court is er niet van overtuigd dat een dergelijke officier van justitie voldoet aan de beginselen die het Hof van Justitie heeft geformuleerd in de zaak Poltorak en in zijn andere arresten of dat zijn onafhankelijkheid kan worden vastgesteld op grond van het feit dat de uitvoerende macht hem specifiek met betrekking tot het in dit geval uitgevaardigde EAB niet heeft aangestuurd noch instructies heeft gegeven. Volgens de Supreme Court moet de vraag of de officier van justitie Lübeck al dan niet kwalificeert als rechterlijke autoriteit, worden vastgesteld op grond van zijn positie in de Duitse rechtsorde, los van de concrete feiten die ten grondslag liggen aan onderhavige zaak.

5.4 De rol die de officier van justitie speelt bij de rechtsbedeling in Duitsland, is volgens de Supreme Court van wezenlijk belang maar te onderscheiden van de rol die gerechten en rechters daarbij spelen. Het staat niet vast dat die rol, ingeval aan het onafhankelijkheids criterium is voldaan, van dien aard is dat eveneens aan het toepasselijke criterium van deelname aan de rechtsbedeling is voldaan en de officier van justitie bijgevolg zou kwalificeren als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit. Die onzekerheid heeft met name te maken met het feit dat het kaderbesluit berust op de beginselen van wederzijds vertrouwen en wederzijdse erkenning tussen rechterlijke autoriteiten. [OR.12]

5.5 De vraag of de officier van justitie Lübeck of een soortgelijke officier van justitie al dan niet kwalificeert als rechterlijke autoriteit als bedoeld in artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit, betreft volgens de Supreme Court een vraag over de uitlegging van Unierecht waarop het antwoord niet vaststaat. Dit gerecht heeft derhalve vastgesteld dat het als gerecht in laatste aanleg ertoe is gehouden dit verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen.

6. Vragen

6.1 De Supreme Court legt dienovereenkomstig krachtens artikel 267 VWEU de volgende vragen voor aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

1. Moet de onafhankelijkheid van een officier van justitie ten opzichte van de uitvoerende macht worden vastgesteld volgens zijn positie in de toepasselijke nationale rechtsorde? Indien dat niet het geval is, wat zijn dan de criteria aan de hand waarvan die onafhankelijkheid ten opzichte van de uitvoerende macht moet worden vastgesteld?
2. Is een officier van justitie die volgens het nationaal recht rechtstreeks of indirect kan worden aangestuurd door of instructies kan ontvangen van het ministerie van Justitie, voldoende onafhankelijk van de uitvoerende macht teneinde te kunnen kwalificeren als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit?
3. Indien dat het geval is, moet de officier van justitie dan tevens functioneel onafhankelijk zijn ten opzichte van de uitvoerende macht

en wat zijn dan de criteria aan de hand waarvan die functionele onafhankelijkheid moet worden vastgesteld?

4. Kwalificeert een officier van justitie die onafhankelijk is ten opzichte van de uitvoerende macht, als „rechterlijke autoriteit” in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit, indien zijn taken niet verder gaan dan onderzoeken opstarten en voeren en ervoor zorgen dat deze objectief en rechtsgeldig verlopen, [OR.13] verdachten in staat van beschuldiging stellen, rechterlijke beslissingen ten uitvoer leggen en personen wegens strafbare feiten vervolgen, en hij geen nationale aanhoudingsbevelen uitvaardigt en geen rechterlijke taken mag uitoefenen?
5. Kwalificeert de officier van justitie Lübeck als rechterlijke autoriteit in de zin van artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten?

7. Versnelde procedure of voorrang

7.1 Deze verwijzing betreft een zaak die wordt geregeld in titel V van het derde deel VWEU. OG werd in hechtenis genomen in Ierland maar is momenteel vrij op borgtocht en op grond daarvan heeft de Supreme Court geoordeeld dat er geen behoefte is om het Hof te verzoeken de prejudiciële spoedprocedure overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering toe te passen.

7.2 De Supreme Court verzoekt de president niettemin om te beslissen dat deze verwijzing wordt gekoppeld aan de verwijzing in de zaak van PF en dat beide verwijzingen worden behandeld ofwel volgens de in artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering opgenomen versnelde procedure ofwel bij voorrang overeenkomstig artikel 53, lid 3, ervan. De zaak die voorligt, betreft een EAB-kwestie. Om overlevering van OG wordt verzocht ter fine van zijn vervolging wegens een ernstig strafbaar feit dat hij beweerdelijk heeft begaan in 1995. Overeenkomstig de voorwaarden van zijn borgtocht in Ierland moet hij zich elke dag aanmelden bij het lokale politiekantoor, waardoor zijn vrijheid zelfs in Ierland aanzienlijk aan banden is gelegd en hij het land niet mag verlaten. Deze verwijzing zal mogelijk twijfel doen rijzen over de positie die officieren van justitie in Duitsland innemen als uitvaardigende rechterlijke autoriteit, wat gevolgen met zich meebrengt voor vele EAB's die afkomstig zijn uit Duitsland. Misschien is het Hof van oordeel dat deze verwijzingen wegens de potentiële gevolgen die zij met zich meebrengen voor andere [OR.14] uit Duitsland en Litouwen afkomstige EAB's die wel personen in hechtenis betreffen, toch moeten worden behandeld volgens de prejudiciële spoedprocedure. De Supreme Court werd door de voor de minister (for Justice and Equality) optredende solicitor op de hoogte gebracht van het feit dat in Ierland een aantal bij de High Court

ingediende EAB-verzoeken werden opgeschort in afwachting van een uitspraak in deze beroepsprocedures en dat in vijf van dergelijke gevallen de verweerders zich in hechtenis bevinden. **[OR.15]**

[Formele verwijzingsbeslissing bijgevoegd, waarin de hierboven in punt 6.1 geformuleerde vragen worden hernomen]

[OMISSIS] [OR.16]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Dat] de behandeling van de kwesties tussen de partijen in deze beroepsprocedure volgens deze rechtbank vragen doet rijzen betreffende de juiste uitlegging **[OR.17]** van Unierechtelijke bepalingen, met name artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten [OMISSIS]

DE RECHTBANK HEEFT BESLIST TOT EEN PREJUDICIËLE VERWIJZING naar het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [OMISSIS] en legt de volgende vragen voor:

[Herneming van de hierboven in punt 6.1 geformuleerde vragen]

[OMISSIS] **[OR.18]**

[OMISSIS]